

Loài Mèo

Cô sinh viên người Nghệ sinh năm 1976, từng đoạt giải nhất "**Tác phẩm tuổi xanh**" do báo Tiền phong trao với truyện "**Loài Mèo**", nay đã tốt nghiệp khoa Báo chí trường ĐH KH&NV. Cô đang phân vân giữa việc làm báo và việc ... lấy chồng. Vẫn viết, và vẫn tự dẫn vật: có nên đăng hay không, vì toàn là chuyện mình.

"Truyện ngắn cuối tuần" của **NetCodo** tuần này thân mời bạn đọc đến với "**Loài Mèo**" của **Lê Thị Thu Thủy!**

Nàng cầm lấy điều thuốc anh đã châm lửa rồi đưa lên miệng rít. Anh để ý ngày xưa nàng không có cái ghêch ngón tay út khi cầm thuốc vừa điệu đà kiều trí thức vừa đáng điểm kiều gái làng chơi như thế. "Meo! Meo!" Bất giác nàng bỏ thuốc ra khỏi miệng và "mèo hoá" giọng mình. Anh loáng thoáng nhìn thấy bóng một con mèo nhĩ thể đen - trắng sau tấm rèm cửa. Hình như nó có nghe tiếng gọi của nàng nhưng vẫn đông đảnh không chịu vào.

- Vẫn nuôi mèo à? Anh thờ dài hỏi.

- ừ, không khác đi được. Nàng cũng thờ dài.

- Nuôi mà làm quái gì cái loại phản chủ ấy?

- Anh nổi cáu - Mèo đực đến mùa phát dục thì bỏ đi. Mèo cái đến mùa động dục thì gào lên như kẻ nằm vạ. Có con với nhau rồi thì quay ngoắt 180 độ. Có khi bất thành linh mèo bỏ nhảy về căn chết tươi nuốt sống con mình.

- Anh nói gì mà khiếp thế. Lại còn đưa ra mà nói với em nữa chứ - Ký ức đập vào nàng thẳng thốt làm giọng nàng như lạc đi, sũng nước.

- Xưa anh cũng mê cái loại mềm - ẩm - nóng ấy lắm nhưng rồi anh kịp nhận ra rằng nó chẳng hề có một tính tốt nào đáng để mình yêu cả.

- Anh không ám chỉ em đấy chứ? - Nàng lại đặt điều thuốc lên miệng, mắt nheo nheo, vẫn ngón tay út chìa ra một cách khó khăn.

- Bỏ ngón tay xuống đi. Trông đáng điểm lắm! Bỏ cả thuốc nữa. Mà hút lại từ bao giờ đấy? - Anh ngả người vào ghế, uy quyền như một quan toà.

- Từ khi anh bỏ em đi - nàng vứt cả thuốc, gập ngón tay út xuống một cách máy móc và như một người yếu đuối, bất ngờ đổ xuống vai anh, giọng trầm hẳn.

- Đừng bao giờ cũng đổ lỗi cho đàn ông. Đàn bà bây giờ cũng tệ hại chẳng kém gì đâu cô à! Anh làm một động tác như vừa vục nàng dậy vừa như đẩy nàng ra và nhìn vào hai mắt nàng, mĩa mai lẫn thương hại. Nhưng bất chợt mềm mềm oằn oại trong mắt nàng.

Đàn bà ba mươi tuổi còn phải khóc vì tình yêu thì tội lắm!

Năm mười bốn tuổi, em đã phải kêu thét và khóc oà trước cảnh ba con mèo con nhà mình bị mèo đực nhảy vồ cắn chết. Một đám bầy nhầy da và lông, đầu và tai và những cái chân nghều ngoào, bé xíu... Em đã nghe người ta kể trước điều ấy nhưng em không ngờ được là nó có thật. Tại sao lại có thể như thế được hả anh?

- Giống đực tàn nhẫn lắm! Mẹ em giải thích nguyên nhân bất hạnh của mình mà cứ như nói chuyện của ai, mặt lạnh như tiền.

- Bỏ bỏ mẹ hay mẹ bỏ bỏ?

- Cả hai cái đó đều chứng minh cho sự tàn nhẫn của đàn ông, cần gì phải phân loại nữa?

- Mẹ triết lý với con những chuyện ấy làm gì? Con chẳng hiểu lắm đâu! - Em chùi nước mắt, xách cái xẻng ra vườn chôn những cái xác không còn nguyên vẹn mà cho đến ngày hôm qua em hãy còn đặt chúng lên đùi mà vuốt ve, thậm chí lúc hứng lên còn hôn lên những cái mũi hếch bé xíu mầu hồng của chúng. Chỉ có những ai yêu mèo đến mức không lý giải được mới hiểu nỗi bàng hoàng và buồn khổ của em lúc ấy. Tuổi thơ em hạnh phúc và bất ổn bên những con mèo.

Những năm ấy, tóc em không bao giờ để dài, cứ chặm vai là cắt nên lúc nào cũng lông bông và xoè ra, vênh lên vừa nghịch ngợm vừa lả lơi. Ra đường bao giờ cũng mỉm cười. mẹ em chửi: "Đừng có xí xốn,

rồi bị bọn con trai nó quăng thông lọng vào cổ đấy!" Em cong cớn: "Có mẹ thì có ấy!" Mẹ em tát em và dấm dút khóc. Em sụp xuống ôm lấy mẹ, thấy không ai khổ như hai mẹ con em. Cứ thế khóc cho đến tận đêm. Những năm 13, 14 tuổi, em không được sâu sắc như sau này...

Ra phố được một năm như thế thì có người mê, theo về nhà. Mẹ em cấm: "Tao không cho mày chơi với những loại qua đường, mao hiểm lắm!". Cấm không được thì chuyển sang giọng thú nhận lẫn van nài, yếu đuối đến phát khóc lên được: "Đừng có lặp lại sai lầm của mẹ con ơi. Mẹ sợ lắm rồi!"

Nhưng em cũng có những đam mê riêng của em chứ. Bỏ hẳn một buổi học Anh văn, em đi xem phim với nó. Nó bao tiền vé cho em lại còn mua cho hai chục mạn hậu nữa. Mất tất cả những bảy nghìn rưỡi. Vào cái tuổi ăn quà như mỗ khoét ấy, có lúc em cứ nghĩ bữa rằng nếu ai bao tiền quà cho em suốt đời thì được em yêu ngay. Mà mạn hậu, anh ăn bao giờ chưa, ngon đến sái mồm anh ạ!

Về nhà, em hồ hởi tuyên bố: "Từ nay mẹ không phải cho con tiền quà nữa, sướng nhé!" "Miếng ăn là miếng nhục, có cho có trả, không ai cho không mày cái gì đâu, nhất là bọn con trai, mà mặt mày cứ tăng lên như bắt được của thể. Đàn bà con gái đứa nào càng giàu trí tưởng tượng càng chết!". "Mẹ thì cứ quan trọng hoá và bi kịch hoá vẩn đề. Mẹ thì bây giờ tin được ai nữa. Lúc nào cũng cực đoan!". Em ngoắt ngoay bỏ vào phòng, không dám nhìn thấy cảnh cả người mẹ em sụp xuống chiếc đi văng mềm oặt. Em chỉ nói lấy được thể thôi, đôi khi tàn nhẫn đến mức sau khi nói xong, em luôn cảm thấy lỗi lờ. Nhưng cho đến những ngày cuối đời, mẹ em vẫn không nghe được một câu xin lỗi từ miệng đứa con duy nhất của mình. Những năm mẹ em sắp xa, em bận yêu anh, không gần mẹ được.

... Mẹ em chỉ giỏi lo xa. Có ai lừa con bà đâu. Cái thằng bao tiền vé và mua cho hai chục mạn hậu ấy không mê được em đâu. Đi với em thì hãnh diện gì. Da thì đen đến phát khét lên được, người thì gầy nhằng nhèo. Chỉ được có mỗi cái lúm đồng xu thì bù thế nào được. Nó chỉ nhằm một thời gian thôi mà. Ra đời cũng không có nhiều kẻ nhầm lẫn như thế nhưng đã sao nào. Em vẫn có quyền vênh mặt lên với những đứa con gái xấu ma chê quỷ hờn, thậm chí có khi đẹp mà không có duyên, suốt cả đời đi học không làm được một thằng con trai nào khổ sở.

Hồi ấy, anh chưa quen em đâu nhỉ? Em đâu có được trắng trẻo và đầy đặn như sau này. Giá mà anh gặp em sớm hơn chắc gì đã có những chuyện lãng mạn xảy ra giữa chúng ta. Đàn ông chuộng hình thức lắm! - Em đừng ngốc nghếch quá thế!

Nếu vì hình thức anh đại gì mà chọn em kia chứ!

Dù em hai mươi trắng trẻo đầy đặn hơn hồi em mười bốn tuổi nhưng chỉ là hơn mình thôi, không hơn được những người khác mà anh có thể nếu muốn.

Nhiều năm rồi kể cả khi vô cảm nhất, anh cũng không thể hiểu nổi vì sao một người không lấy gì làm hấp dẫn như em lại làm anh khổ sở nhiều đến thế. Suốt đời anh khổ vì cứ bị nhầm lẫn lung tung như vậy.

Khi người ta không còn yêu nhau, cảm giác còn lại chỉ là cảm giác hổ thẹn. Em đọc thấy ở đâu đó như vậy. Nhưng dẫu không thành thì anh cũng cứ nói với em một câu gì đó mất lòng hơn được không, đại loại như là: "Em nghĩ là anh có nhiều cái mới? Chưa chắc đâu, khi tất cả những cái tốt đẹp của quá khứ đến hôm nay vẫn còn đang tồn tại. Nàng lại mệ mòi đưa thuốc lên miệng nhưng lần này không còn thấy ngón tay út vênh ra. Nó sụp xuống như một chiếc lá rũ.

Con mèo nhí thể đột nhiên xuất hiện trên bậc cửa, mắt xanh biếc rồi nhảy phốc xuống đất, chạy đến cọ cọ vào chiếc váy cũng hai màu đen-trắng của nàng. Nàng bế thốc nó vào lòng và vuốt ve nó. Tay nàng để móng dài và nhọn, vuốt ve mà trông cứ như thọc vào người nó, đau nhói.

- Bà hàng xóm có ổ mèo, bảo em chọn lấy một con mà nuôi cho vui. Chuyện giản đơn thế mà cũng làm em nghĩ nát óc mãi mấy buổi tối. Nuôi mèo đực thì chẳng mấy chốc nó bỏ mình đi. Nhưng lấy mèo cái thì đến lúc nó cứ gào lên, chịu sao nổi. Rồi thì nó đẻ cho đầy nhà, lứa này đến lứa khác, lấy gì mà nuôi nó. Có khi trong nhà mèo lại đông hơn người. Em sẽ cô đơn giữa một bầy mèo, dù em có yêu chúng đến mấy. Sao thì thoảng anh không đến chỗ em chơi, có xa xôi gì lắm, lại đã trở nên bình thường rồi mà. Anh biết không, em vẫn thầm mong có được những ngày này, giữa anh và em, dẫu vẫn biết đó không phải điều tốt đẹp nhất. Có gì giống như khi người ta đem lòng yêu loài mèo, dù vẫn biết rằng chúng chẳng hề có một tính tốt nào.

Ngày đó khi nhận thấy anh tự dưng nhạt đi, em hiểu là điều gì đã xảy ra. Em rời Hà Nội, về Vinh sống với mẹ. Cái thành phố tỉnh lẻ ấy dù sao cũng dễ thở hơn nhiều.

- Sống với người ngoài ấy thì chỉ đến thế thôi. Họ dè dặt lắm, biết đấy là đâu. Mẹ em thờ dài cay cú. Cách trục vớt con tàu đắm biển của mẹ, lúc này là: hoặc em chọn lấy một người yêu mình hoặc ở với mẹ suốt đời. Nhưng hóa ra em vẫn chưa chán đời khi gào lên: "Sống thế thì có mà chết già à? Đàn bà không có đàn ông không chịu được đâu!". Em tưởng mẹ em lại mắng: "Sao mày đi thế?". Lại đuổi "Vậy thì mày

ra khỏi nhà mà chạy theo đàn ông đi, béo bỏ lăm đấy! Đấy, đại học bốn, năm năm, hết Hà Nội đến Hà ngoại, toàn môi trường tri thức cả, sao chẳng chọn được một thằng học thức tử tế nào mà lại cứ về bám lấy váy tao mà ăn vạ thế hả con?" Rồi khóc oà lên. Khi người ta quá bất hạnh người ta chỉ còn cách trả miếng nhau như thế để tin rằng vẫn có người bất hạnh hơn mình. Nhưng lần này thì không, mẹ em gần như gục xuống và thú nhận: "ừ, đàn ông... Mọi cái sinh ra trên đời này đều vì có một cái khác cần nó. Có một thời mẹ chạy theo những người đàn ông mẹ yêu vì mẹ cảm thấy mẹ cần họ quá, không có họ thì mẹ sẽ không có một nhu cầu nào khác nữa. Mỗi một quãng đời mẹ yêu những mẫu đàn ông khác nhau. Năm... 8, 9 tuổi thì mê một cậu học giỏi và hiền nhất lớp, khi cậu ấy cùng gia đình chuyển đi Vũng Tàu vừa mừng vì không còn sợ ai tranh mất vị trí đứng đầu, lại vừa thấy buồn vì nhớ, nhưng những trò chơi hấp dẫn nhanh chóng làm mẹ quên. Lớn lên chút nữa, những năm 14, 15 thì thích những anh chàng mới lớn ga lăng biết chiều chuộng bạn gái, biết chơi ghi ta, biết ăn mặc có phong cách, biết khôi hài... Rồi những năm 18, 19 thì lại vừa mê vừa sợ những anh chàng có vẻ đàn ông vừa lạng lừng vừa ngọt ngào, vừa kiêu kỳ vừa tình tứ. Sau nữa thì rùng mình trước những người đàn ông chín chắn có sự nghiệp, hơi khô khan nhưng biết chắc là sẽ không lừa dối. Mẹ vẫn luôn cần những người đàn ông khác nhau như thế trong mỗi quãng tuổi của mình. Mẹ luôn cần họ và mẹ thề là mẹ sẽ oà lên khóc như bất được của nếu họ tỏ tình với mẹ, nếu họ cũng yêu mẹ. Có những lúc mẹ tưởng như có thể gào lên vì mẹ không có được họ, vì họ không xuất hiện đúng lúc mẹ đang chờ đợi và kỳ vọng, đang đầy ắp tin tưởng và kiêu hãnh. Không như những đứa con gái tốt số thông thường, thời đang yêu, mẹ từng phải tự viết thư tỏ tình, từng ngược lên nhìn vào mắt người ta, từng viết thư van xin người ta đừng bỏ mình, từng làm thơ trách người ta nữa quên mình, nghĩ là mẹ sẵn sàng hạ mình để cứu vãn được tình yêu, kêu gọi được tình yêu mà không hiểu được rằng đàn ông rất hay dị ứng những cái đó. Đàn ông khi được yêu vốn tự cho mình cái quyền khinh thường vô lý đó.

Rốt cuộc, cái mẹ cần luôn là những cái mẹ chưa có hoặc không thể có. Đó là hạnh phúc hay là bất hạnh - mẹ cũng không phân định nổi nữa...

Rồi cũng quen dần. Mẹ đã yêu, yêu đến cạn mình nhưng đã không được yêu nhiều lắm. Đừng nên kỳ vọng ở bọn đàn ông một sự vĩnh cửu nào - năm 19 tuổi sau khi chịu tuột khỏi tay mối tình đẹp để thời trung học, cái đầu tiên bập vào tim mẹ như một nhát dao là ý nghĩ hèn học ấy. Thế mà vẫn không chừa, lại cứ yêu, cứ tin, khi yêu người ta có thể và sẵn sàng tin bất cứ cái gì từng làm người ta nghi ngờ. Bố đã bỏ mẹ đi trong lúc mẹ đang tin như thế..

* *
*

- Nhưng cái chính là giờ em định sống thế nào? Anh như ngộp thở vì câu chuyện đầy rẫy những triết lý, cảm nhận nằng nề, sốt ruột ngắt lời. Anh nghe nói dạo này em sống hư lắm. Hết thằng này đến thằng khác. Sống như vợ chồng. Đại học ra mà tề thể được à? - Anh tưởng người ta tốt lắm khi có bằng cấp và học thức à? Ai cũng bảo rằng hề có học thì phải yêu chân chính nhưng có ai bảo rằng không được đi lừa dối những người có học đâu. Mà có phải bao giờ cũng tốt được đâu. Có khi phải tề tề đi để làm cho những kẻ khác điều đứng và khổ sở như mình, để tin rằng không phải chỉ riêng mình khổ, để tin rằng mình không cô đơn, anh không hiểu à? - Nàng sững sờ vút thuốc, hắt cả con mèo cung ra khỏi lòng làm nó nheo nhéo kêu lên rồi bỏ chạy.

- Đừng đổ lỗi cho hoàn cảnh bằng những kiểu mỗ xê tâm lý rối rắm như thế. Đánh rằng có thể anh có lỗi với em khi không còn yêu được em nữa, đánh rằng có thể đàn ông bọn anh luôn là nguyên nhân bất hạnh của đàn bà, nhưng... em thử nghĩ xem, người ta có lỗi với chính mình bao nhiêu khi không kiềm chế được mình. Thật xấu hổ khi cho mãi đến tuổi 30 - cái tuổi đã va chạm nhiều với cuộc đời, một người đàn bà có học như em lại có ý định sống buông tuồng và cẩu thả như thế. Người đàn bà cũng như người đàn ông phải sống, yêu và được yêu khác với những con mèo thì mới sướng được. Anh với lấy chiếc mũ trên bàn và bất chợt xấu hổ khi nhận ra mình vừa tự ban cho mình cái quyền giáo huấn người đàn bà xưa mình đã từng yêu, từng nở làm người ta đau khổ.

Không dám quay lại nhìn nàng, cũng không dám bước ra khỏi ngôi nhà của người đàn bà đáng thương, anh áp người vào cửa sổ, nhìn ra vườn. Đồ phản chủ - cái con mèo nhị thể hồi nãy vừa được nàng vuốt ve giờ đang rập rình vờn nhau với một con mèo lạ mặt, mắt xanh biếc, không thèm biết đến nỗi buồn tủi của chủ.

- Anh đừng bận tâm đến chuyện đó làm gì. Loài mèo không biết yêu đâu!...

Nàng đứng sau anh, lặng lẽ nhìn ra vườn. Đôi mắt như chung bằng nước, trong vắt. Có một nỗi buồn ghê gớm nào đó vừa gột rửa những nỗi buồn cạn bã trước đó. Nhưng sao nàng vô cảm thế, khi nhìn anh?!